

σε ένα άλλο δρόμο, άναμα από Νέο Φάληρο ή θρασύ!...

Η άγρία αυτή περίοδος του Φαλήρειου θεάτρου δεν εζοτήθη ποτέ. Τα καθίσματα πήραν άρθιμούς και ή σκελετοές Έπαφαν. Τότε με περισσότερη άνεση και χωρίς κίνδυνο μπορούσε κανείς να παρακολουθή την «Υποπόλιαν» και τον «Ρούϊ-Μιλιά» και να διαπεράσει με τους αθηναϊκούς έρωτες μερικών «Αθησίον» που στην κορύφή τους άναθαν έξανα κινή τη μάχη τόν θρασίον τεύονων του Γαλλικού μελωδράματος. Οί αώσοι έκίνον έρωτες για πολλές καιρό άποτειλούσαν θέμα γενικής σιζήτησεως στά 'Αθηναία σαλόνια.

Ήσαν σιωπή ή φέρετ, τελομένα μπροστά σε όλον τόν κόσμο, ό όποιος έξαρκωτοίσε τους ξένους τεύονους, όσαν δηθήσαν τον τρω των ματιών τον πρός τις έρωτολήπιτες 'Αθήδες κυρίες!...

Από τους Έλληνας τεύονους, ό Κομητικός έντετυποτάρισε πρώτος στο θεατρικό του Νέου Φαλήρου. Αφού δε έτραγωδίσσε άρκετά χρόνια στην Έλλάδα, πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου έγραφεσάλλη ως μουσικοδιδάσκαλος.

Στό ίδιο αυτό θεατρικό έκαμε την πρώτη του εμφάνισι κι' ό μετέπειτα διαπρεπής τεύονος Αποστόλου, σε μι άνεργετική παράστασι της πρώιας Μπουαρέλλι του μεγάλου θιάσου Λάντι. Η πρώτη αυτή εμφάνισις του Έλληνος τεύονου έγινε άφορητή για δημοσιωγηθή κατόπιν τό πρώτο Έλληνικό Μελωδράμα, τό όποιο άνάβασε και τόν «Υπέρηριον» του Σύνδα. Το Έλληνικό Μελωδράμα ήξε πολλές προλήψεις, τις όποιες κατέστη κι' ό Αποστόλου, καζελευσώνσας με τό θιάσο στην Ανατολή και στη Ρωσία.

Στην Όδησσό τέλος, ό Έλληνας της παροχίας τόν άπέθησαν και τού έδωσαν τά μέσα να πάη στο Μόσκο να σπουδάση συστηματικώτερον, κοντά στο μουσικό, ο Πότζη. Έτσι, ύστερ' από μερικά χρόνια, ό Έλλην τεύονος έτραγοδούσε στο «Βανκλα», στο διαμείσιο έκείνο θεατρο της Βενετίας και εξαρκωτοίσε μ' ένδοξιασμού.

Όποτε τό πρώτο θεατρικό του Νέου Φαλήρου έσάρξε ή φωνή, ό που άλλωσαν για πρώτη φορά τά φρερά τους διάφοροι, ένδοξοι άρχότερα, καλλιτέχναι του τραγοιδίου και μεταξή αυτών ό Αποστόλου, ό άείμνηστος μέγας Έλλην τεύονος.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μεταξή νεανύηρον.

— 'Αχ, Γιώργο μου, τό ταξείδι τόν γάμον μας ήταν θεϊκό!...

— Να, άγάπη μου, δίγω έχεις.

— Μονάχα ένα πράγμα με στενοχορεί. Ότι δεν θά μου δοθή ίσο εύχαρία να τό ξαναζήσω!

Οί φίλοι μου ήσυχρέτες.

— Με τί βρωμάδα ή με τό μήνα πληρώνετε τους ήσυχρέτες σας;

— Όχι δά! Δέν μένον τόσο πολύ. Τους πληρώνω με... την ή-μέρα!...

Κυρία.— Ποι είναι τό ψητό που περίσσεψε από χτές, Μαρία;

Μήπως τό έφαγε ό άραβονομιστής σου;

Υπληρέτρια.— Ηρωδέτης, σάς παρακαλώ, κυρία. Έγώ ποτε μου δεν συνηθίζω να δίνω στον άραβονομιστικό μου μπαγατίκα φαρμά!

Στό δεκαστήριο.

Ό δικαστής.— Είνε παντρεμένος ή έλεύθερος;

Ό μάριτες.— Γιατί ρωτάτε, κύριε δικαστή; Μήπως έχετε κομμά κόρη της παντρειάς;

— Λοιπόν, ποιά από τις κόρες μου σάς άρέσει περισσότερο, κύριε;

— Είμαι καταγοητευμένος κι' από τις τρεις, αλλά δεν θέλω να σας... τις στερήσω, κυρία μου!

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένα άνεκδοτο του δευκός της Αγγουλέμης. Πώς έκουρευέταν ο βασιλεύς Άρχέλαος. Ο Κάισαρ περί του θανάτου. Ο έπαρχιωτής πρεσβύτερος και ο Μαζέρματ. Η μαρκησία ντε λα Μπωμ κι' ο Λουδοβίκος ΙΔ'. Μία έξυμνη άπάντησι. Το έλάττωμα του Κοντραί. Έπαυ τον κυρού, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ό δούξ της Αγγουλέμης άκουσε μιά νύχτα θορυβο κάτω άπ' τό μέγαρό του κι' άνοίξε τό παράθυρο για να ίδή τί συμβαίνει.

— Παρκαϊά! τού φώναζον μερικά ίππες που περνούσαν από κάτω.

— Ποι; ρώτησε ό δούξ.

— Στη γειτονική ταβέρνα!

— Δέν είχε τίποτε... Μη φροβάστε... Τό κρασί που πούλαει αυτός ό άρκετός, δεν διαφέρει άπ' τό νερό και θα μπορούσαν να τη σούσουν! άπάντησε ό δούξ και ξαναζήλωσε ήπυχα-ήπυχα τό παράθυρό του.

Κάποιος ζουφός, όνομαστός για την πολυλογία του, πήγε μιά φορά να κοιμηθή τό βασιλέα Αρζένιο και τού είπε :

— Κοιμηθεί κατά διαφόρους τραπεις, Μεγαλειότατε. Έσάς πως θέλετε να σας κοιμηρέ;

— Σουάβοντα; άποζήθησε ό Αρζένιος.

Την παραμονή της δολοφονίας του Καίσαρος, ό Μάρκος Λέπιδος τού παρόθεσε γάμια, στο όποιο εκάθησαν και διάφοροι άλλοι Ρωμαίη άρχοντες. Στο τέλος τού γαμητού άρχισαν να σιζήτην για διάφορα ζητήματα. Τότε κάποιος άπ' τους συνδιατηρούς ρώτησε :

— Ποιός λέτε ναίνα, ό καλύτερος θάνατος;

— Εκείνος που δεν τόν περιέλασαν! άποζήθησε ό Καίσαρ, σάν να περιμένανε τόν δικό του.

Κάποιος Γάλλος έπαρχιωτής ποιητής έγραψε κάποτε μι άδη προς τόν βασιλέα, την όποια ήλιχε στον ποιητή Μαζέρματ για να τού τη διορθώσει.

Όταν έπεσεζήθησε και πάλι τόν Μαζέρματ για να την πάη πίσω, ό δονμιστής ποιητής τού την έδωσε, λέγοντας πως μονάχα ήγει λέξει είχε προσέβησι στην άδη του, πράγμα που εξαρκωτοίσε πολύ τόν ποιητή.

Όταν όμως άποκαζήθησε κι' άνοίξε τό χειρόγραφο για να διή τις διορθώσεις, διάβασε κάτω άπ' τόν τίτλο της άδης του την εξής τρομερή φράσι :

«Πρός τόν βασιλέα... για να βουλώση καμιά τρυπημένη καρδέκλα!»

Ό Φρειδερίκος Β' της Πρωσίας, θέλωντας να φανερώση την έπαρση της Γαλλίας σ' όλας τις άλλες χώρες, έλεγε :

— Αν είχα την τιμή να καθισθώ τη Γαλλία, ούτε μιά κανονιά δεν θά σιζώνταν σ' όλη την Εύρώπη, χωρίς την άδοιά μου!...

Η μαρκησία ντε λα Μπωμ παρουσιάστηκε μιά μέρα στον Λουδοβίκο ΙΔ' και τού σύστησε τό γιό της, ό όποιος ήταν τότε μόλις δεκαεπτά ετών, και τόν όποιο παρακαλούσε να προσλάβη ως ύπασπιστή του.

Ο βασιλεύς όμως άνήγησε και έφερε ός πρόφασι τό ότι ό νέος δεν ήταν άκόμα ώμοιος για τέτοια άξιώματα.

— Μεγαλειότατε, άποζήθησε τότε έξυποτάτα ή μαρκησία, δεν πρέπει να καμωδαζετε τό γιό μου για ένα σφάλμα που δεν εινε δικό του και που προσπαθεί καθημερινώς να τό διορθώσει!

Έπ' της έποχής της αντιβασιλείας στού Γαλλία, κάποιος ύπονοχός, όνοματι Κοντραί, τιμωόταν και έργατικώτατος, είχε τό έλάττωμα να πίνη. Μιά μέρα ό Κοντραί φιλονικησε με τόν γερσάο δούδα ντε Νοδύ, ό όποιος έλάνο στο θνήτο του, τού είπε με άπότομο ύφος :

— Κύριε ύπονοχε, μηζήτε κρασί!

— Πιθάνον, κύριε συνάδελφε, άποζήθησε μ' ετοιμώτητα ό Κοντραί, αλλά και σεις μηζήτε... ξινιά!

Ό, Γλυκύ μου Έαρ!...

